

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 15 AUGUSTUS 1930 No 22

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

DE VLUCHT UIT HET ALLEDAAGSCHE

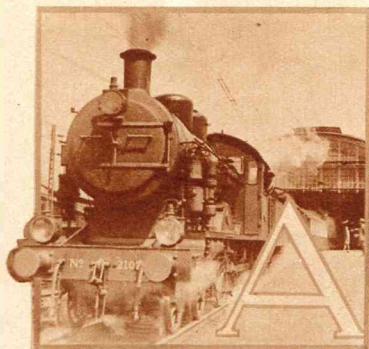
De maker over duizenden menschenlevens: een stemmingsvol kijkje in Post Eén bij het S.S.-station. Niet met de ouderwetsche handles, maar met eenvoudige knoppen worden hier wissels en signalen bediend.

En daarom voltrekt zich op al onze stations dat vreedzaam en tijdelijk, maar niet minder algemeen soort volksverhuizingen. Aan den eenen kant van het perron voeren uur na uur Pullman en Express stroomen Hagenaars den vreemde in en aan den anderen kant drommen

Op 't nippertje!

DE VLUCHT UIT HET ALLEDAGSCHE

We verlaten in deze maanden Haagje, omdat het niet mooi en spannend eens iets anders willen, iets, dat we niet iederen dag maar voor het grijpen hebben. En die kudden vreemdelingen, of ze nu Amerikanen of Rodenrijzenaars heeten, die onze leege plaatsen komen vullen, vinden 't in alle zelfgenoegzaamheid thuis minstens zoo best als bij ons — zij doen alleen maar zoo feestelijk, omdat het zoo'n prettig gevoel geeft, 'ns meer of minder grondig uit je gewone doen te zijn.

Natuur- en kunstgenot? Hoevelen waardeeren dat in eigen stad of omgeving? En zouden ze dat dan zoeken op reisjes in eigen of vreemde landen? De vlucht uit de omgeving van allen dag, uit alledaagsche zorg, dat is een zomervermaak, zooals een masquerade of onderlinge comédie wintervermaken zijn. Anders doen, elders en anders leven en zijn, dat zoeken we in onze vakantie.

Hes is betrekkelijk — en op de eerste plaats de manier, waarop wij vermaak of ontspanning zoeken. Want blijft niet altijd het verleidelijkste, waarnaar we grijpen: dat, wat je niet hebt? immers niet bij wagonladingen vol ons veelbenijde niet prettig genoeg is, maar omdat we ter ont-

Een snapshot in de restauratie: prof. Treub wacht op den Pullman.

de vreemdelingen met pretentieuze stapels bagage of simpele, begin-der-eeuw-sche reismandjes het controle-hekje door, met taxi of tram onze stad binnen, die hun geven zal, wat wij elders zoeken.

Dat, wat je niet hebt — de vlucht uit het alledaag-

Aan den eenen kant
voeren uur na uur
Pullman en Express
stroomden Hagenaars
den vreemde in

... aan den anderen
drommen de vreemde-
lingen met pretentieuzen
stapels bagage of sim-
pele, begin-der-eeu-
sche reismandjes het
contrôle-hekje door ...

sche. En hoe we er ook over mopperen, ten slotte laat niemand zich zijn vakantiegenot bederven door wekenlang stroomende regens: wij reizen onze woonplaatsen uit en de anderen reizen ze binnen, en het nieuwe, het vreemde, het andere geeft ons de ontspannende sensatie.

Het reizen is wel eens anders geweest.

Bereisd zijn, dat was vroeger een introductie, dat was een teeken — neen, niet alleen van royale middelen — van ontwikkeling en beschaving. Het stond niet op de eerste plaats deftig, het was fijn.

Of onze tegenwoordige manier van reizen datzelfde effect nog heeft? Daar is ze zeker, in het algemeen gesproken, veel te oppervlakkig voor geworden.

Er zijn mensen, die dat toeschrijven aan reis-vereenigingen en -bureaux, die elkaar in spitsvondige reistechniek overbluffen willen. Maar zouden ook zij geen slachtoffers zijn van de oppervlakkige, amusement en sensatie zoekende mentaliteit van den modernen vakantie-ganger?

* *

Juist voor ik dit schrijven zou, las ik, dat de Japansche prins, die hier met z'n gemalin enkele dagen doorbrengt, vandaag een uitstapje heeft gemaakt. Handig, wie dat

program heeft opgesteld en volvoerd:

Half tien bezoek aan de Nieuwe Kerk te Delft, met officiële ontvangst, kranslegging, enz. (be-zichtiging wordt niet vermeld);

kwart voor tien vertrek naar de aardewerk-fabriek De Porceleynse Fles, ontvangst en bezich-tiging;

tien uur vertrek naar Rotterdam;

half elf officiële ont-vangst op het Stadhuis aldaar, daarna aanbieding van ververschingen, een rit door de stad, een tocht door de havens,

... met taxi of tram onze stad binnen, die hun geven zal, wat wij elders zoeken.

De laatste ansichtkaarten, die ter herinnering worden meegevoerd.

ontvangst op het Japansche Consulaat, een toer naar Meerrust te Warmond met rondvaart over de Plassen, en vandaar naar Scheveningen. Wegens de duizelingwekkende vaart zijn de uren en kwartieren in dit laatste programmeerdeelte niet meer bijgehouden!

* *

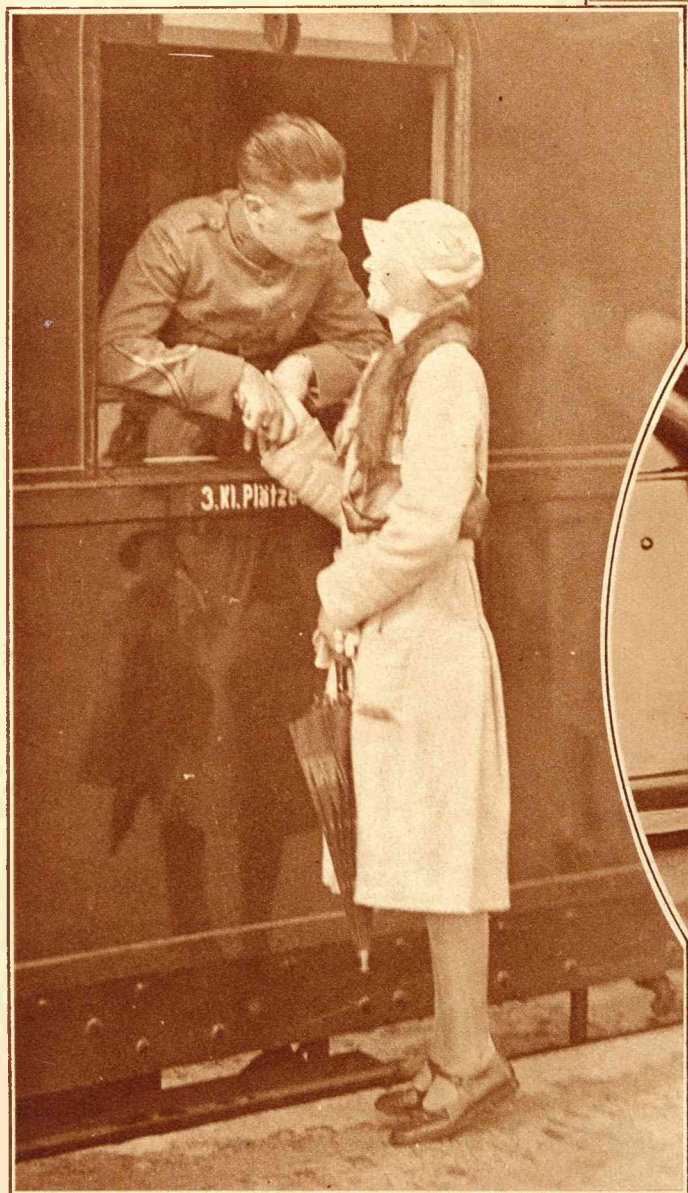
Maar neen, geen reisvereniging heeft het immers nog zóó dol verzonnen?

F. d'ALBEMARLE

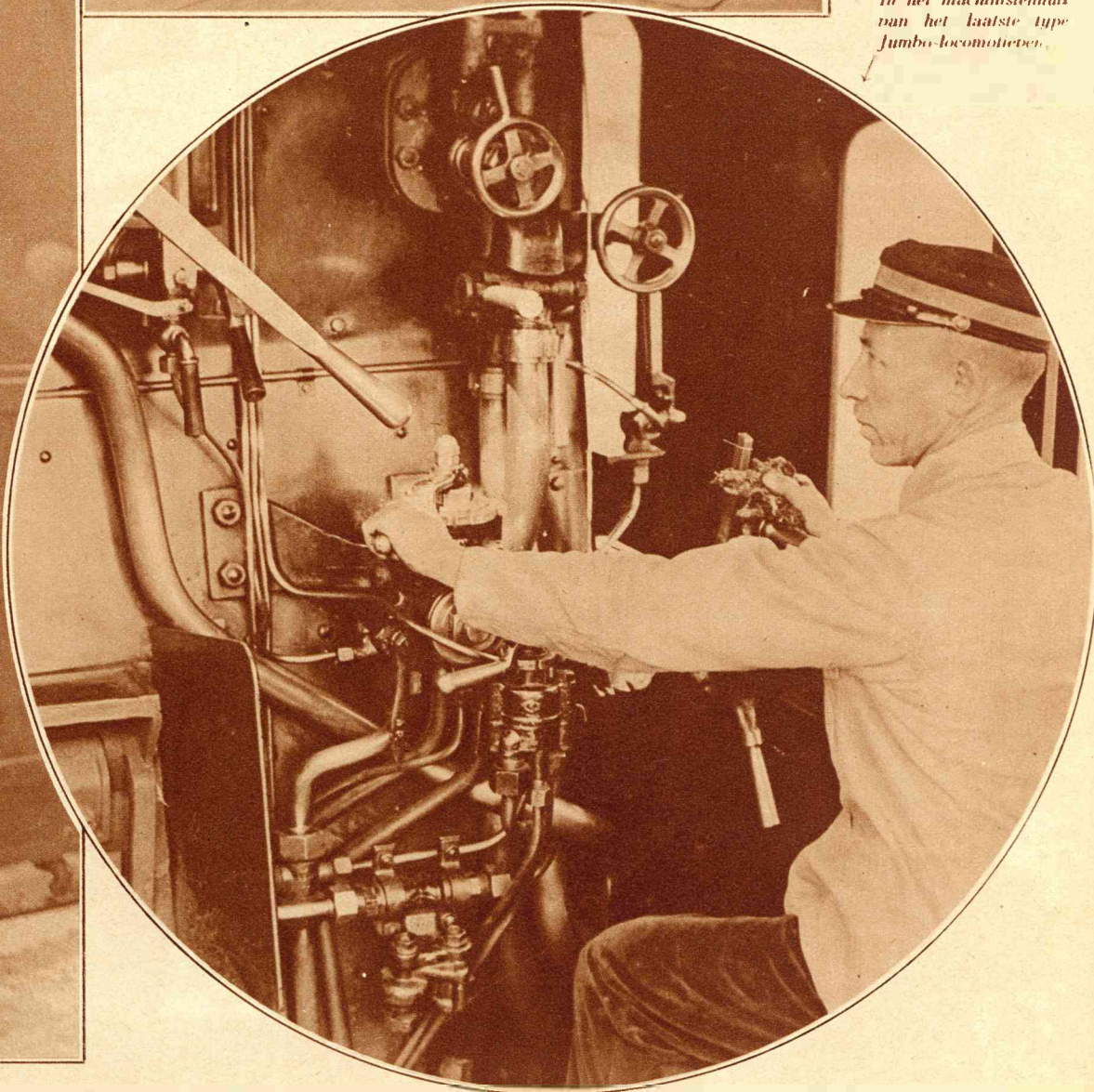
's Hage,
17 Augustus '30

De garderobe van mevrouw

In het machinistenhuis van het laatste type Jumbo-locomotieven.

Es gibt Momenten, dass man nicht spricht

FORELLEN-BEEK

Het was er druk als op den warmsten zonnedag, op de terrassen, den boulevard, het strand, en zelfs in zee, toen de regenmaker de vorige week op groter schaal dan tevoren zijne proeven boven Scheveningen herhaalde. Een contrast met andere dagen was, dat om vijf uur het publiek heenging, omdat het niet regende.

HAAGSCHE KRONIEK

Een kroniek met onoplosbaar probleem aan 't begin en aan 't eind — Den Haag is kinderlijk blij — De beeldschoone Kikuko — Gelukkige koningskinderen — Wat zou dat voor 'n ziekte zijn? — Een finaal mislukte poging — Ongelukken — De 12de Augustus . . . Regenproeven mislukt?? — Een goede raad aan den Regenmaker — Onverklaarbaarheden — Lege portemonnaies, volle bioscopes.

Eigenaardig!

Den Haag, Koninklijke residentie, den Haag, middelpunt van het diplomatieke leven binnen Néerland's grenzen; den Haag, stad van 't Vredespaleis met de belangwekkendste Europeesche menschen en zaken, die daar steeds zijn; Den Haag met z'n Conferenties en dus een uitgelezen gezelschap van honderden Excellenties, die hier zoo

Met ingang van 1 September a.s. is benoemd tot advocaat-generaal bij den Hoogen Raad der Nederlanden Mr. Dr. J. Wijnveldt, tot nog toe rechter in de Arrondissements-rechtbank te Rotterdam.

vaak vertoeven; Den Haag met z'n koningen der Lucht, Koninginnen van de film en van Schoonheid — den Haag is blij, kinderlijk blij, met het bezoek van Prins Takamatsu en zijn liefvallige gade, Prinses Kikuko, die op het oogenblik vertoeven in het Scheveningsche Palace Hotel.

Den Haag is 'n tikje zenuwachtig gespannen over dit Japansch-Vorsten-bezoek.

'k Heb zelfs in onze kranten 'n komplette inventarislijst ontdekt van alles, wat zich op de kamers dezer Keizerlijke Hoogheden bevindt. Schoenen zus, schoentjes zoo; een colbertpak hier, 'n japon daar en meerdere, betrekkelijk indiscrete mededeelingen uit het particulier leven dezer hoge bezoekers aan onze stad.

En zelfs in het mondaine Hotel, waar de High life der geheele wereld logeert, daar maken de gasten op gangen en in vestibules queue om nu en dan 'n blik op te kunnen vangen van de beeldschoone Japansche Prinses en van haren hoogen Gemaal.

Er gaat 'n geheimzinnige bekoring, maar meer nog: een bekorende geheimzinnigheid uit, een fascinerende invloed van deze jonge Keizerlijke Hoogheden, die op een uitgebreide huwelijksreis zijn. Immers, hun huwelijk werd in 't laatst van Februari van dit jaar voltrokken.

Den Haag is kinderlijk blij. Eigenaardig, ja, maar sympathiek!

Prins Takamatsu en Prinses Kikuko zijn graag geziene gasten en blijkens hun vriendelijke wijze van groeten en wuiven, blijkens vooral den lieven lach der beeldschoone Oostersche Prinses, stellen zij deze Haagsche ontvangst op bijzonderen prijs.

Fie Carelsen meent, dat er 'n vuiltje aan de lucht komt.

Evolutie bij onze Grenadiers: het oude en nieuwe model der stalen helmen.

het doel, de verandering, is bereikt.

En 't leuke pakje verknoeid!

Geen week passeert meer — wat zeg ik? — geen halve week! — en al zoolang de vacaties er zijn, of er worden kinderen en jongemensen gedood, verpletterd onder de geweldige wielen van duizenden-kilo's-zware vrachtauto's.

Of er verdrinken jonge menschen bij het „zwemmen” (lees: plodderen) in de zee.

En ondanks het slechte weer, het hondsche zomerweer, de mislukte vacaties — de ongelukken zijn weer talrijker dan vorige jaren. Weer werd 'n kindje van 8 jaren vermorzeld — aan de Prinsengracht; weer verdrong 'n 7-jarig knaapje in de zee. Dat gaat zoo nu al weken en ik kan me voorstellen, hoe duizenden bezorgde en zorgzame ouders verlangen naar den 12den Augustus..

* * *

Men beweert, dat de jongste Scheveningsche proefnemingen van den regenmaker weer zijn mislukt.

Hoe zulks uit te maken is in 'n periode als deze, waarin geen uurtje droog weer te genieten viel, is mij een raadsel!

Maar aangenomen dat ook deze proeven wederom mislukten, dan zit daar voor mij nog meer onbegrijpelijk in: en wel het optimisme van dezen pechvogel, den eenigen mensch, die naar nog meer regen verlangt! Allengs mag men aan zijn theorieën gereede gaan twijfelen en als ik hem één goeden raad zou mogen geven, dan luidde die: „Ga naar boven, maar neem 'n loodgieter mee en laat daar dan meteen het lek in de waterleiding soldeeren!”

U zult ze ook wel hebben, de kennissen die steeds beweren: „als ik m'n parapluie meeneem, blijft het droog.”

De Regenmaker is ons aller parapluie geworden.

Gelukkige Koningskinderen, zooals er niet zoo veel meer zijn....!

* * *

Eenigszins verbijsterd — ik hang nu eenmaal aan het oude — nam ik van de week m'n post in ontvangst van 'n man in uniform, die hem het midden deed houden tusschen een loopknecht van Vroom en Dreesmann en een Pruisisch soldaat.

Het posthoortje op zijn „rare” petje trachtte me te overtuigen van de „echtheid” van dezen Nederlandschen brievenbesteller.

Wat is dat toch voor 'n ziekte, dat steeds alles veranderd moet worden?

Wat heeft nu dat Fransche, hupsche postpetje weer gedaan? Waarom moest ook hier weer de niet-sympathieke Duitsch-militaire toets worden aangebracht op den zoon onzer goedige, wat ouderwetsche Tante Pos?

Als de posttram in 't vervolg voorbijgaat, zal het schijnen, of de H. T. M.-sche conducteurs per tram aan 't Janplezieren, aan 't potverteren zijn.

Men heeft gepoogd, onzen brievenbesteller te militairiseeren en ik vind de poging — hoe kan het anders — finaal mislukt.

Het dubbelslachtige van half soldaat — 'n kwart besteller en een kwart tramconduc-teur, heeft een „ding” opgeleverd, waar geen wijs uit te worden is.

Maar 't is waar:

Als ie (geen) regen gaat maken, blijft het na maanden regen voor 't eerst 'n uur droog!

Het gaat er erg op lijken, dat men „hierboven” zich dat werk niet uit de handen laat nemen..!

En ondanks de meer en meer gesignaleerde malaise, de verregende vacantiemaanden — de bureaux van Algemeene Zaken aan de Grootte Halsstraat krijgen de duizenden aanvragen om paspoorten en bewijzen van Nederlandschap niet bijgewerkt.

Een der onverklaarbaarheden van dezen tijd. Men klaagt, men foetert, men betaalt moeilijk (of niet!), men scheldt op den slechten tijd (en met reden!) maar gisteravond, 8 Augustus — mid-denzomer dus! — zag ik aan vele gevels van

bioscopen met trot-sche letteren schit-teren de woorden: „UITVERKOCHT.”

Zoek het maar uit!

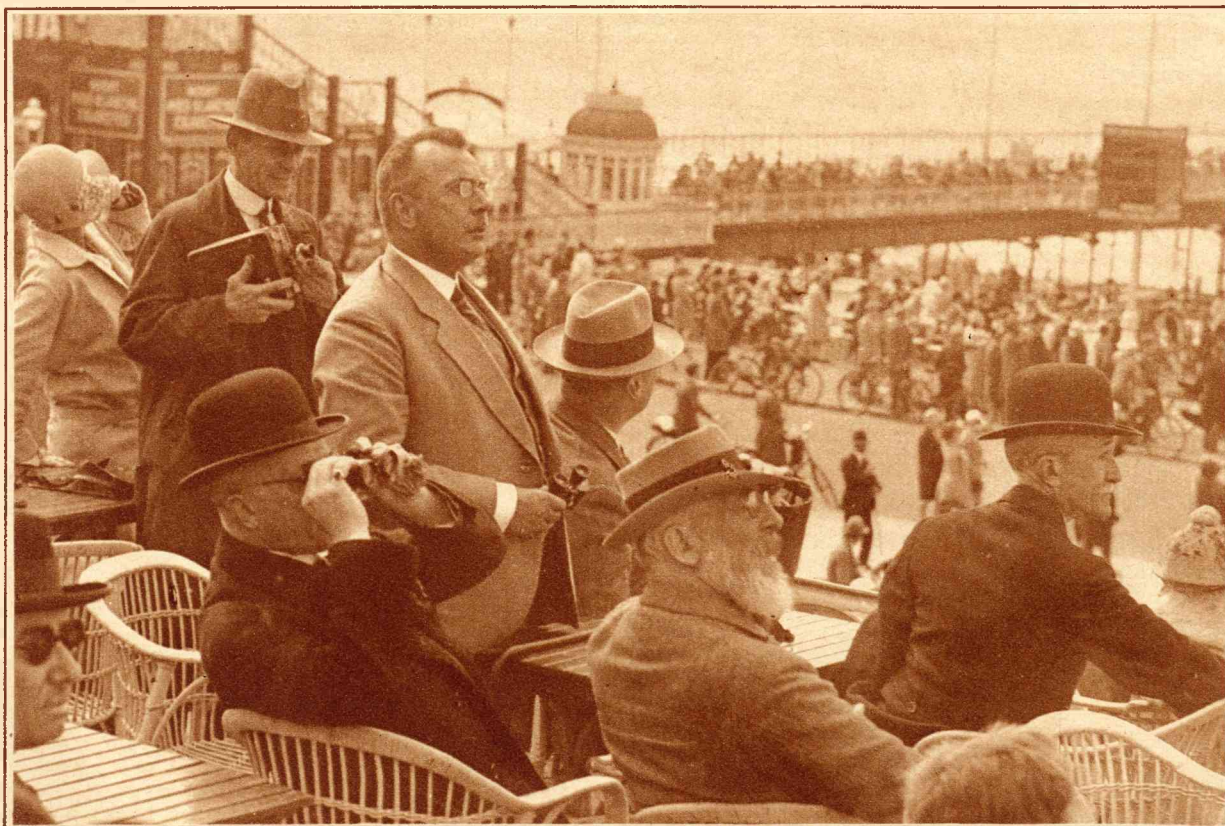
't Is voor mij één van de vele raadselen uit het Haagsche economi-sche leven, welke ik reeds lang heb opgegeven te ont-cijferen.

Theorie en Prac-tijk?

Knudde! Leege portemonnaies, volle bioscopen!

Den Haag,
11 Augustus 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

De regenmaker, de heer Ver-aart uit Rijswijk (staande) met v.l.n.r. de wethouders Quant en Van der Meulen, en burgemeester Patijn tij-dens de proeven op het Kurhausterras.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Heb je geen verdenking?" vroeg Merriwether. Borden's stem had een metalen klank. „Ik ben bereid, je alles mee te delen, wat ik weet, Merriwether — maar ik kan hier geen verdenkingen uitspreken.”

„Precies wat ik dacht. Nu, ik ben zoo scrupuleus niet. Ik zal je vertellen, waar de obligaties zijn. Die fijne jonge ex-gevangene van je heeft ze.”

Niemand sprak. Er was niemand, die 't niet volkomen met Merriwether eens was, al keurden ze ook de ruwe wijze af, waarop hij sprak.

„We weten niet, of hij ze heeft.”

„Dat doen we wel. Laat ons aannemen, dat jij een eerlijk man bent. Dan was er maar één man, die ze kon wegnemen — en dat is die Terry.”

„Ik zou zoiets niet graag beweren, wanneer ik er niet zeker van was.”

„Bah! Je maakt me misselijk. Je weet 't beter dan wij. En onthoud dit nu eens goed, Borden: ik heb geen steek te maken met je betrekkingen tot dezen jongen man. Je kunt je filantropische neigingen botvieren zooveel je maar wilt — zolang je dat niet doet met mijn geld. Die jonge man ging op de eerste plaats naar de gevangenis, omdat jij hem er heen zond. Maar of hij er nu al of niet onschuldig in ging — één ding staat vast: hij kwam er uit als een misdadiger. Val me niet in de rede! Je weet, dat, wat ik zeg, waar is. Je nam hem op in je eigen huis: een prachtige geste; sociologisch misschien erg aan te raden. Maar dom, oer-dom. Dan neem je twee honderdduizend dollar van ons geld en legt dat binnen zijn bereik. In een gammele kamer-brandkast van verouderd model. Hij kan 't je misschien zelfs hebben zien doen.”

„Hij was op dat tijdstip in de aangrenzende kamer,” zei Borden koel.

„'t Wordt al fraaier en fraaier. Terry steelt de obligaties. Jij hebt er geen schade van. Er was geen cent van jou in die brandkast. Je geeft toe, dat al jouw geld tot 't laatste toe vastzit in de onderneming. Er bestaat geen mogelijkheid, dat je ons het geld kunt teruggeven. En ik ben niet van plan, met m'n handen in m'n schoot te blijven zitten omdat jij een ezel bent geweest.” De anderen fronsten hun voorhoofd om hun afkeuring van Merriwether's wijze van spreken te kennen te geven; maar ze knikten toch toestemmend.

„Jonas heeft gelijk,” zei Horace Lambert. „Alles wel beschouwd, Peter, was de helft van dat geld van hem. De andere helft behoorde aan ons. We hebben 't recht, alle maatregelen te nemen, die tot terugvinding ervan kunnen leiden.”

„Wat zijn jullie van plan?” vroeg Borden.

„Terry te arresteren!” snauwde Merriwether. „We weten, dat hij het deed — en, wat drommel, ik geloof, dat we het kunnen bewijzen ook. Hij heeft ééns in de gevangenis gezeten, en ik denk niet, dat hij erop gesteld zal zijn, er nog eens heen te gaan. Ik veronderstel, dat 't daarginds niet zoo plezierig is. En nadat we hem onder handen genomen hebben, zullen we hem aanbieden, hem vrijuit te laten gaan, wanneer hij de obligaties terugbrengt. Doet hij dat niet —”

„Beschouw je zijn schuld niet wat al te veel als vanzelfsprekend, Jonas? Veronderstel eens, dat onze firma Bob Terry voor de tweede maal een groot onrecht aandoet? De hemel weet, dat we hem al ééns ten gronde hebben gericht.”

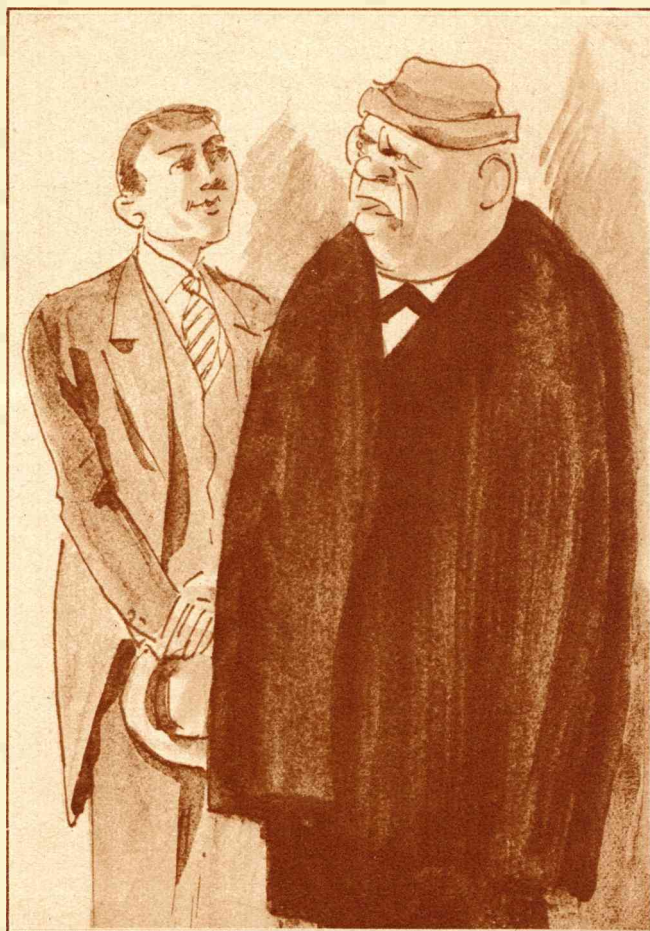
„We doen dat dezen keer niet. Ik wéét, dat hij ze genomen heeft.”

„Je weet niets.”

„Of hij deed het — of jij deed het. Jij bent, naar mijn overtuiging, eerlijk. Terry is dat niet. Hij heeft drie jaar doorgebracht in de gevangenis,

waar zijn eenige omgang bestond uit misdadigers. Sedert hij vrij is, heeft hij als een parasiet in je huis geleefd. Zijn eenige werkelijke vriend was die Shannon, die zijn cel heeft gedeeld. Een gevonniste, schuldig bevonden roover. Hij trad in dienst bij John Carmody. Carmody haat jou — en heeft je

Professor Priem Pruttelt:

„Een tientje? Ik hoop je nog eens mijn vriend te mogen noemen en daarom leen ik je nu niet.”

altijd gehaat sinds die schorsingshistorie. Het spreekt vanzelf, dat Carmody dit plannetje op pooten heeft gezet. En dat beteekent, dat we die obligaties nooit zullen terugzien, tenzij Terry ze ons verkiest terug te geven; en dat zal hij nooit verkiezen, tenzij we hem ertoe dwingen.” De opgewonden voorzitter keek de rij van zijn medecommissarissen langs. „Heb ik gelijk, heeren?”

Zij knikten. Het speet hun voor Borden. Ze bewonderden hem en begrepen zijn positie. Maar Merriwether had gelijk.

Borden sprak zacht en rustig.

„En de plannen zijn?”

„Mag ik je verzoeken, het vertrek een oogenblikje te verlaten, Borden?”

„Zeker.” Hij liep de kamer uit, tenger en kaarsrecht. Alleen zijn oogen verrieden, wat hij doorstond.

In minder dan tien minuten riepen ze hem terug. De gezichten van de commissarissen waren hooggekleurd, maar hun lippen waren vastberaden opeen geklemd. Zij gaven het woord aan Merriwether, en 's mans schrapende, onaangename stem klonk door de rookerige commissarissenkamer.

„We hebben de zaak overwogen, Borden. We weten, dat jij die obligaties niet gestolen hebt — en we weten ook, dat Terry het wel deed. We sym-

pathiseeren met je gevoelens ten opzichte van dezen jongen man. No. 25 Maar daar is een praktische grens, waar die sympathie ophoudt. Dit is dan, wat we besloten hebben te doen — om onze eigen belangen te verdedigen: Wij zullen je precies twee en zeventig uren geven om deze obligaties aan ons te restitueeren. Drie dagen.”

Borden sloot zijn oogen — toen opende hij ze weer.

„En als ik dat niet kan?”

„In dat geval,” snierpte Merriwether, „zullen we Terry onverwijld doen arresteren. En we zullen er behoorlijk voor zorgen, dat hij veroordeeld wordt.”

VIJF EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Mijn waarde Bob,

Wil je zoo vriendelijk zijn, vanavond een kort onderhoud met me te hebben? Ik zal je om acht uur verwachten.

t.à.t.

Peter Borden

Voor de twaalfde maal las Bob Terry den brief over. De brief, die verbijsterend was door zijn kalme zekerheid, en, om dezelfde reden, ook irriteerend. Waarom moest Borden hem dit verzoeken, en 't als vanzelfsprekend beschouwen, dat hij erop in zou gaan? Hij liep naar Kathleen's kantoorje en legde het papier vóór haar.

Zij las het en keek rustig naar hem op.

„Je gaat natuurlijk, nietwaar?”

„Waarom zou ik gaan?”

Zij glimlachte. „De vraag is maar: Waarom zou je niet gaan?”

Bob fronste zijn wenkbrauwen. „Ik — ik begrijp je niet, Kathleen.”

„Waarom niet?”

„Om verschillende redenen. Op de eerste plaats, dacht ik, dat je tegen me uit zou vallen om wat ik gedaan heb” —

„Ik wist, dat je dat verwachtte. Maar ik was alleen maar rechtvaardig — of trachtte, dat te zijn. Ik ben er — of dat al of niet goed van me was, wil ik nu in 't midden laten —

nooit al te levendig tegen in gegaan, wanneer je ervan sprak, je rekening met mijnheer Borden te willen vereffenen, en ik heb dus niet het recht, je nu te veroordeelen. Maar wat betreft dit onderhoud, waarom hij je verzoekt — ik zie niet in, wat dat je zou kunnen schaden.”

„Het zou —”

„Luister eens naar me, Bob; mijns inziens ben je verplicht, hem aan te hooren. Tenslotte is hij de man, die voor dit alles zal moeten boeten. Je zegt, dat je heelemaal veilig bent — dat ze de obligaties niet kunnen vinden, noch bewijzen, dat jij ze hebt. Mijnheer Borden staat voor den financieelen ondergang... en dat beteekent heel wat voor een man op zijn leeftijd, die zijn fortuin langzaam en zorgvuldig heeft opgebouwd, een menschenleven lang. Ik zou er heengaan, Bob.”

Hij aarzelde. Toen viel hij uit: „Als ik niet dacht, dat je dat zeggen zou?”

„Omdat je, van 't begin af, nog geen oogenblik hebt gezegd of gedaan, wat ik verwachtte of begrijpelijk kon vinden.”

Ze wierp haar hoofd achterover en lachte, en Bob bezat niet genoeg opmerkingsgave om te hooren, dat er niet de minste vroolijkheid in dien lach was. Ze nam zijn hand en drukte die krampachtig, daarna keerde ze terug tot haar schrijfmachine. De jonge man zag op haar neer; ze scheen zoo zeker van zichzelf, zoo vast overtuigd van ieder woord, dat ze zei, dat 't hem verbijsterde.

Hij begreep, dat het onderhoud was afgelopen.

Hij had haar raad gevraagd en dien gekregen. Hij drentelde de kamer uit als een kleine jongen. En toen hij naar zijn eigen kleine pijpenlaatje van een kantoorje terugging, ontmoette hij John Carmody. Carmody glimlachte ondoorgroondelijk, „Je moet je vandaag wel erg in je schik voelen, Terry.”

„Ja, mijnheer.”

„Ik heb gehoord, dat 't vanmorgen warm is toegegaan op de vergadering van commissarissen. Zij gaven Borden drie dagen om de obligaties te voorschijn te brengen.”

Bob's oogen leefden op. „Denken ze, dat hij ze gestolen heeft?”

„Dat in geen geval. Maar dat maakt geen verschil voor Jonas Merriwether. Hij zou liever afstand doen van zijn twee oogen, dan van 'n honderdduizend dollars.”

„Wat zullen ze doen — met mijnheer Borden?”

„Ik weet 't niet. Hem het vuur aan de schenen leggen, natuurlijk. Hem maatschappelijk en financieel ruïneeren.”

„En ik?”

Weer kwam er een glimlach om Carmody's dunne lippen. Het paste in zijn plan, om de waarheid voor dezen goedgelovigen jongen man te verbergen.

„Ze denken heelemaal niet aan jou, in verband met deze zaak. Je bent volmaakt veilig.”

Bob haalde diep adem. Ik ben blij, dat ik u dat hoor zeggen, mijnheer Carmody. Ik begon me een beetje angstig te maken.”

Hij liep door, en Carmody staarde hem na. Daarna ging de tengere, kleine advocaat het privé-kantoor van Lispelende Willie Weaver binnen. De kaalhoofdige reus stond op om zijn patroon te groeten. Zijn stem klonk in heesch geffluister.

„Merriwether maakt 'n leven als een oordeel, John.”

„Tegen Borden?”

„Uh-huh.”

„Wil hij Borden laten arresteren?”

„Duivels, nee. Hij heeft het begrepen op den jongen, Terry. Ze weten allemaal, dat hij 't zaakje gejat heeft.”

„Zullen ze hem de politie op zijn dak sturen?”

„Weet niet. Ze zijn er op 't oogenblik niet ver af. Als ze te weten konden komen, waar de paperassen waren —”

„Goed!” Carmody leunde gespannen naar hem over. „Span Mulcahy ervoor, om dat zaakje op te knappen, Willie. Laat hem uitvinden, waar Terry de obligaties heeft. De een of andere bankkluis, vermoed ik — en onder een gefingeerde naam. 't Moet een klein kunstje zijn, er achter te komen. Visch het voor me uit. Dan zal ik maken, dat Merriwether 't te weten komt.”

Willie grinnikte. „Je hebt zeker een vervloekten hekel aan dien jongen, niet, John?”

„Trek je eigen conclusies, Willie. Maar niet hardop.”

Dien heelen namiddag werd Bob Terry gefolterd door onzekerheid. Hij wenschte vurig, dat hij voldoende kracht mocht bezitten, om Borden's verzoek om een onderhoud af te slaan, maar al dien tijd wist hij, dat hij gaan zou. En vijf minuten over achten ging hij door de voordeur van het groote huis.

Lois stond onder aan de trap, toen Bob binnen kwam. Zij zag er onbeschrijfelijk bekoorlijk uit in haar sluike witte japon, en haar oogen schenen ongewoon groot en schitterend. Bob stond onbeweeglijk, staarde haar aan, en las de smeekbede in die wijd-open, blauwe oogen. Toen draaide ze zich om. Zonder een woord of een gebaar of een groet, en liep naar boven. Bob wierp zijn hoed op den kapstok en ging naar de bibliotheek.

Peter Borden stond op en kwam hem enkele stappen tegemoet. Op 't eerste gezicht van den man kreeg Bob een schok. Borden was zichtbaar ouder geworden. Er waren groeven in zijn gezicht, die er nog nooit geweest waren. Zijn gewone zekerheid was weg. Toch lag de grootste waardigheid en moed over geheel zijn wezen, en Bob voelde niets van de triomfantelijke vreugde, die hij had verwacht.

En toch was dit het oogenblik, waarnaar Bob had uitgezien sedert dien donkeren dag, waarop Borden's met heldere stem uitgesproken getuigenis hem naar de gevangenis had gezonden, om te boeten voor een daad, waaraan hij onschuldig was. Hij

had de uren geteld tot aan dit ééne uur; hij had gedroomd van het tijdstip, waarop Borden voor hem in het stof zou kruipen.

Hij had den man gebroken. Met één enkelen slag had hij hem neergeveld. Maar Borden kroop niet in het stof. Hij ontmoette Bob's blik vast en welwillend. Hij wees den jongen man een stoel aan en ging zelf tegenover hem zitten. Toen volgde er een lange stilte; Borden's oogen rustten verwijtend op Bob's gezicht.

Bob schoof zenuwachtig op zijn stoel heen en weer. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen; eindelijk verbrak hij plotseling de stilte.

„Wel?” snierpte hij. „Wat is er?”

Borden's stem klonk zachter dan Bob ze ooit gehoord had.

Naar den Kelder

*Er is geen rechtgeaarde stad,
Waarin traditie leeft,
Die niet met trouwen burgerzin
Naar 'n Raadhuis-kelder streeft.*

*Een kelder onder 'n oud gebouw.
Met bogen, lin en bier,
Waarin de bovenaardsche ernst
Eens omslaat in plezier.*

*Door 'n burgemeester ingevijld.
Door 't stadsbestuur behoed,
En die door 't officieel cachet
Van zelf wel loopen moet.*

*Hoe kwam het dat die kelderpret
Nog insloeg bovendien?
Kan uitgaan van het nieuw geslacht
Het daglicht niet meer zien?*

*Of voelen onze dames, dat
Haar charme — zoo licht bezeerd! —
In koele kelderatmosfeer
Meer wordt geconserveerd.*

*Of rilt men voor een nieuwen krijg,
Die in de lucht geschiedt.
Zoodat 'n étage in den grond
De beste schuilplaats biedt.*

*Of vindt men, dat ons slechte weer
Niet meer zoo erg'lijk is.
Wanneer men pijp en pils geniet
In dichte keldernis?*

*Zoo'n zwaar probleem kan men alleen
Met groote wijsheid aan;
Wij moesten dus, — zij schuilt in 't vat —
Eens naar den kelder gaan!*

M. v. W.

„Ik zou graag één ding van je willen weten, Bob. Werkelijk. Er zijn details, die we buiten beschouwing kunnen laten. Lois heeft met me gepraat, en me verteld, dat je hebt toegegeven, dat je de obligaties wegnam. Nu zou ik alleen maar graag willen weten, of je van plan bent, de zaak tot het uiterste te drijven.”

„Dat ben ik!” Evenals bij het gesprek met Lois trachtte Bob tevergeefs, zich op te zweepen tot rechtmatigen toorn. „En waarom niet? Kunt u begrijpen, dat 't dit is, waarop ik al dien tijd gewacht heb. Ik accepteerde uw aanbod om hier te komen wonen niet, omdat ik zoo op u gesteld was, of omdat ik getroffen was door uw mooie praatjes over „goedmaken”, wat u had gedaan. Ik kwam hier, omdat dat me in nauwer contact met u bracht, me beter gelegenheid gaf, uw gewoonten en belangen te leeren kennen en zóó te weten te komen, hoe ik u het best kon treffen. Wel — het heeft goed geholpen. Ik ben er achter gekomen — en ik heb het gedaan!”

Borden boog het hoofd.

„Ja — je hebt het gedaan, Bob. En je hebt me inderdaad zeer zwaar getroffen. Zwaarder dan je zelf weet.”

„Ik heb er geen berouw van.”

„Dat veronderstel ik geen oogenblik. Misschien zou ik juist voelen zooals jij, in het omgekeerde geval. Het is alles zoo heel anders dan wat ik tot

nu toe heb meegemaakt —” Borden sprak zoo vriendelijk als een vader, die tevergeefs tracht, zijn weerspanningen zoon te begrijpen. „Ik vraag me alleen af, of jijzelf er iets van begrijpt. Kan ik een oogenblik ongehinderd doorspreken?”

„Al dat praten verandert er niets aan.”

„Maar je wil naar me luisteren, nietwaar?”

„Ja.”

Borden's woorden kwamen niet langer moeilijk en afgebroken. Ze vloeiden regelmatig en gemakkelijk.

„Ik had dit moeten voorzien, Bob. De reden, waarom ik dat niet deed, was, dat ik te zeer te goeder trouw was, bij wat ik trachtte voor je te doen. Ik verwachtte geen oogenblik, dat je bijzonder dankbaar zou zijn voor de kleine materiele dingen, die ik je gaf, maar ik vergiste mezelf toch in zooverre, dat ik meende, dat je de bedoeling zou vatten, waarmee ik dat alles deed. Nooit in mijn leven heb ik zoo verlangend naar iets uitgezien als naar jouw terugkomst van daarginds. Daarop geef ik je mijn woord van eer.

Ik dacht, dat ik succes had — Hoe het zij, degene, die je dit heeft aangeraden — en ik ben overtuigd, dat dit Carmody was — heeft het plan met duivelse slimheid in elkaar gezet. Laat ik je duidelijk maken, dat dit geval me financieel ruïneert. Ik pleit geenszins voor mezelf. Ik neem de zaak zelfs heel wat rustiger op dan jij jouw ongeluk indertijd. Ik moet echter pleiten voor Lois. Zij verbood mij, dit te doen, maar niettegenstaande dat, voel ik mij er toch toe gedwongen. Onthoud, dat, wanneer ik ten gronde ga, zij in mijn ondergang deelt. Tenslotte is zij voor dit alles niet aansprakelijk, Bob.”

„En ik was niet aansprakelijk, toen ik naar de gevangenis ging.”

„Dat is waar.” Borden aarzelde. Hij zat onbeweeglijk, met ineengeklemden handen. En toen hij weer sprak, was dit geen voortzetting van wat hij reeds gezegd had.

„Ik veronderstel, dat je je afvraagt, wat ik van plan ben, Bob.”

„Ja.”

„Ik heb er heel veel over nagedacht. Je zult je herinneren, dat ik, toen die moeilijkheden tusschen ons rezen, nu vier jaar geleden — dat ik toen heel wat gezegd heb over plicht en plichtsbeseft. Je haatte die twee woorden — en dat doe je nog, veronderstel ik. Maar ik zie me gedwongen, ze nogmaals te gebruiken.

Toen je bij ons kwam, trachtte ik, er niet veel over te praten. Ik hoop, mijn gevoelens door daden beter te kunnen vertolken dan door woorden. Maar ik maakte je toch duidelijk, dat ik voelde, dat ik de volle verantwoording droeg voor jouw toekomst.

Ik besef even duidelijk, als jijzelf dat doet, dat je een eerlijk en rechtschapen man was, toen je naar de gevangenis ging — en dat je altijd even eerlijk en rechtschapen zou zijn gebleven. Toen ik te weten kwam, dat je onschuldig was — en vrij — had ik er eenig idee van, wat de gevangenis van je moet hebben gemaakt. Ik hield mezelf voor, en ik hield jou voor, dat, onverschillig wat je ook in de toekomst doen zou, het allemaal voor mijn rekening kwam. Jouw daden waren de mijne. Indien je uit de gevangenis kwam als een verharde misdadiger — dan was dat mijn schuld, en alle misdaden, die je zou kunnen begaan, waren mijn misdaden. Omdat ze niet begaan zouden zijn, wanneer ik je niet eerst onrecht had aangedaan.

Het zal je misschien verwonderen, Bob, dat ik, van aangezicht tot aangezicht met een bijna spookachtige verwezenlijking van mijn theorie — even serieus en vastbesloten blijf. Laten we de dingen bij hun naam noemen: Jij hebt twee honderdduizend dollar aan obligaties gestolen. Ik veroordeel je niet. Ik ben bedroefd — en gekrenkt — maar ik veroordeel je niet alleen niet; ik neem de volle verantwoording op mijn schouders. Je zou dit nooit gedaan hebben zonder mijn oorspronkelijke fout. Als je wéér steelt — en nog eens weer — dan zal het altijd weer mijn schuld zijn.

Wat ik vanavond doen wilde, is je dit duidelijk maken. Ik wilde je ook nog omtrent iets anders geruststellen. Je zult waarschijnlijk door mijn mede-commissarissen gearresteerd worden, als verdacht van den diefstal van deze papieren.”

Bob keek op, met een verwonderde vraag in zijn oogen.

„Ja, Bob — dat is onvermijdelijk — of bijna onvermijdelijk. (Wordt voortgezet)

HET ALPENKER

ALPENKERKJE

Dr. A. Defuer

OUD BRUGGE

'n Viertal bijzonder geslaagde foto's van ' de karakteristieke Vlaamsche stad Brugge, door haar verleden en schoonheid beroemd en daarom altijd geliefd door oudheidkenner en kunstenaars. Hiernaast: Een hoekje, dat alle schilders in verrukking brengt.

Lang vóór de trein Chathan had bereikt, waren die zes pond er zesenvoertig geworden. Dawlish ploeterde dolzinnig om zijn verlies goed te maken. Een griezelige angst sloot zich om zijn hart. Hij had veel verloren, — veel meer dan hij te verliezen had. Het was de eerste, en er waren rekeningen, die hij betalen moest van het geld, dat hij verloor.

Toen het zeventig pond was, leunde Herbert Dawlish achterover en veegde zich met bevende hand het zweet van het voorhoofd. Hij was bleek,

SCHOPPENNAAS

DOOR C. HEDLEY BARKER

Bijna ondraaglijk vond Herbert Dawlish de gedachte: als die kellnerin wat vlugger was geweest, zou hij geen moord hebben begaan.

Hij had precies tien minuten over, en voelde zich ontzettend hongerig. Hij liep dus een lunchroom binnen en bestelde een kop thee en een saucijzenbroodje. Het kwam maar niet, en Herbert werd ongeduldig, keek tienmaal op zijn horloge. Toen het broodje en de thee eindelijk kwamen, had hij precies twee minuten om het te verzwelgen en zijn trein te halen.

Toen hij het perron opholde, reed de trein juist weg. Hij kneep geërgerd de lippen samen, — hij kon zijn gewonen coupé vooraan niet meer halen. Dat kostte hem het gezelschap van zijn mede-forensen en zijn spelletje kaart!

De trein nam al meer vaart. Dawlish rende, — hij mocht blij zijn, als hij nog mee kwam. Het lukte hem echter met een vliegend sprong, onder het geschreeuw van de beambten, op de treeplank van het laatste rijtuig te belanden. Een seconde klemde hij zich daar vast, hijgend, toen opende hij het portier en viel op de bank neer.

De man tegenover hem keek hem aan en zei, wat men op zulke oogenblikken pleegt te zeggen — op 't kantje af, niet prettig zoo te moeten hollen op dien leeftijd, zoo voort; hij verhaalde zelfs van een zekeren Sam Biggs, die minder gelukkig was terechtgekomen dan Herbert Dawlish: tusschen de treeplank en het perron namelijk.

Herbert Dawlish, op dat moment vrij van iedere moordzuchtige neiging, keek den man met het gouden hoefijzertje op zijn das eens aan. Hij had 't land aan domme kletskousen, — en dit leek er een van 't zuiverste water. Hij klaarde echter op, toen de man een spelletje kaart voorstelde; hij had een passie voor kaarten, en stemde dus gretig toe.

„Ik heb kaarten bij me,” zei hij, in zijn zak grijpend. Daar kwamen zijn vingers in aanraking met iets hards, en met een ietwat verlegen glimlach haalde hij het te voorschijn. Een revolver op het tafeltje leggend, zei hij schertsend:

„Schrik maar niet, — ik ben niet gevaarlijk. Ik heb dat ding vandaag in de stad gekocht, — ik ben lid van de schietclub in Herne Bay ziet u, en er is van de week een revolver-afdeeling begonnen. Een heel interessante sport.”

De ander knikte.

„Mag ik?” vroeg hij, en hij nam het wapen op en bekeek het met kennersblik. „Heel goed din-

getje,” kwam zijn oordeel. — „'t is waarachtig gelajen ook!”

„Eh... ja, — ik nam wat patronen mee. Maar 't kan geen kwaad, — de pal staat vast. Wat zullen we spelen? Misschien kent u soixante-six; een prachtspel voor twee personen.”

„Swa...”

„Met andere woorden: zesenzestig. 't Is een soort van...”

„Ik weet al chef, — zesenzestig. Heb ik vroeger wel gespeeld. Ik herinner me een keer...”

„Wilt u coupeeren?”

Herbert Dawlish gaf.

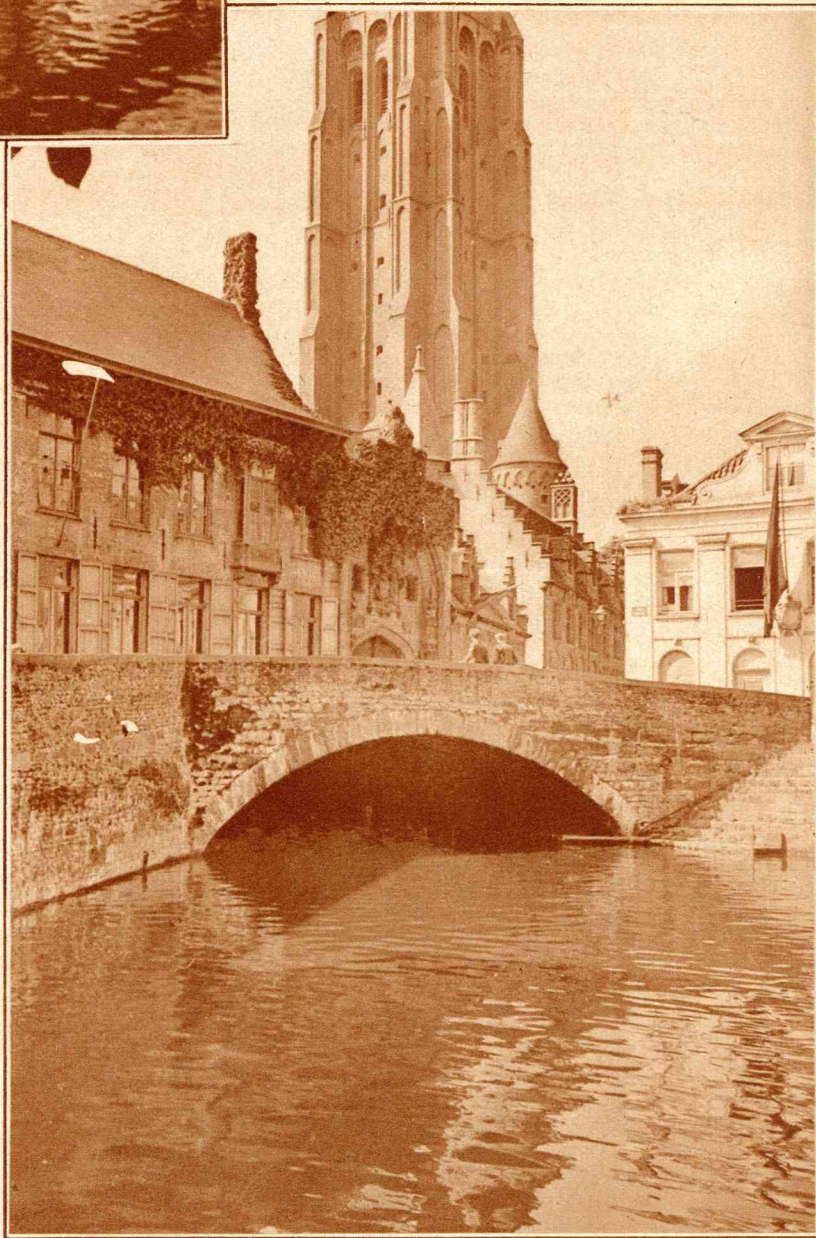
„Hoe hoog zullen we zeggen?” zei hij, met een vluggen, taxeerenden blik naar het costuum van den ander.

„Laten we zeggen vijf shilling 't spel.”

Dawlish verwonderde zich. Dat was veel hoger dan hij gewend was, — maar hij dacht, dat hij 't in ieder geval wel zou redden. Hij gaf de kaarten bij drieën en tweeën. Het spel begon.

Al heel spoedig werd het Dawlish duidelijk, dat de man met het hoefijzertje wel eens meer kaarten in zijn handen had gehad. Hij had die handige manier van schudden en geven over zich waar de kaarten door buigen en knakken. Hij likte aan zijn duimen. De kartonnetjes vlogen pijlsnel uit zijn gewiekste vingers.

Dawlish betaalde. Vijf — tien — vijftien — vijfendertig — vijftig. Hij verloor zes pond. Een doffe bloes kleurde zijn hooge jukbeenderen. Hij verkwikte zich door een flinken teug uit zijn veldflesch, klemde zijn tanden op elkaar en concentreerde grimmig zijn aandacht.

Onder den Lieve Vrouwe toren.

en kon de hoeken van zijn mond niet meer in bedwang houden.

„Ik geloof niet,” mompelde hij, „dat ik door kan spelen. Ik ben al m'n geld kwijt.”

De handige man brak het deuntje af, dat hij bezig was te fluiten.

„Is 't waarachtig? Ja, da's pech maat! Toch wel een aardig spelletje hè? Zit tenminste wat in.”

Dawlish keek hem neerslachtig, nederig aan.

„Hoor eens,” zei hij, „ik... 't is een beetje gek ding om te vragen, maar... zoudt u me dat geld terug kunnen geven? Voor korten tijd bedoel ik natuurlijk. Ik zal 't u later allemaal betalen. Maar op 't moment heb ik... moet ik...”

De handige man had Dawlish aan zitten staren

met sprakeloze verbazing. Toen opeens brulde hij het uit van het lachen.

„Nou, die is rijk,” merkte hij op. „Dat moet ik aan de vrouw vertellen, als ik thuis kom. Ze zal zich een mik lachen. Nee hoor maat, niks! Ik ben geen toevlucht voor onbehuisden.”

„Ik geloof, dat u me niet goed begrijpt,” pleitte Dawlish in doodsangst. „Laat ik 't u even uitleggen. Kijk....”

„Toe, maak nou geen flauwsies, jog, — zal ik je eens wat zeggen? Je moeder had je een kind-meisje mee moeten geven. Zeg, — wat....”

„Je handen omhoog,” zei Dawlish, met een vinnigen blik van achter zijn revolver, — „vooruit, — heelemaal in de hoogte!”

Zelfs op dat moment had Dawlish nog geen plan om te moorden. Hij wou den kerel alleen schrik aanjagen, om hem te bewegen, hem het geld terug te leenen. Hij was wanhopig. Hij had eenvoudig den moed niet, naar huis te gaan en bij zijn vrouw aan te komen met het verhaal: zeventig pond verloren. Maar vuurwapens zijn gevaarlijk speelgoed. De oogen van den handigen man vernauwden zich. Hij deed plotseling een sprong. En Dawlish, zijn oogen sluitend, haalde den trekker over.

De dood kan ontzettend vlug en plotseling komen. In één korte seconde reisde Dawlish met een lijk. Het had een akelig blauw plekje midden in het voorhoofd, en het was langzaam op den vloer gezakt als een volle baal. Dawlish dwong zich met geweld tot bezinning en ging uitdenken, wat en hoe.

Hij stond op het punt, het lichaam uit den coupé te schuiven, de spoorbaan op, toen hij een armband-horloge zag. Een inval van het oogenblik volgend, zette hij dit horloge terug op vijf uur vijftig. Hij rekende er op, dat het horloge op het moment van den schok zou gaan stilstaan, en als het horloge stilstond op vijf uur vijftig, — als het lijk tenminste niet direct gevonden werd, — zou men de conclusie trekken, dat de man met een vroegeren trein had gereisd.

Toen dit gebeurd was, deed hij het portier open, keek voorzichtig naar voor en naar achter, en dan, terwijl de trein ongeveer zestig kilometer maakte, schoof hij het overschot van den handigen man naar buiten.

Oude gevels leunen in vervallen straatjes tegen elkander.

Venner, de man van Scotland Yard, reisde den volgenden morgen met den trein van acht-veertig naar de stad. Hij en twee anderen groetten Dawlish met uitgelaten kreten, zooals gewoonlijk. Dat viertal had tien jaren lang iederen dag (Zonen feestdagen uitgezonderd) in den forensentrein zitten kaarten.

„Vooruit ouwe jongen — kom op met de kaarten,” riepen ze. „Waar heb je gisteravond uitgehangen?”

„Verlaat,” zei Dawlish. „Moest 'm op een holletje halen. Krant gelezen? Die moord in den trein van vijf-tien?”

Smith, die met de kaarten van Dawlish zat te geven, knikte. „Niet veel over van dien stakker,” zei hij, „geen gezicht meer over, zeggen ze. Of-schoon, — hij zal er wel niet veel meer van gevoeld hebben. Jij weet er zeker alles van, Venner, buiten de kranten?”

Venner glimlachte kalm.

„Ik hoor een massa,” zei hij, „waar ik niet over spreken mag. Ik heb het lijk zelfs gezien, een paar uur na den moord. Ze hebben me met een auto van Herne Bay gehaald.”

„Wacht,” zei Smith, „verkeerd gegeven. Kaart te min.” Hij gaf opnieuw, kwam weer niet uit

en keek de kaarten na. „Je hebt maar een half spel, ouwe heer,” zei hij tot Dawlish, „'t ongeluks-aas is er niet.”

Smith noemde schoppenaas altijd 't ongeluks-aas, omdat schoppen in het taaltje van de kaart-legsters ongeluk betekenen.

„Zeker nog in mijn zak,” zei Dawlish.

Maar de moeite van het zoeken werd hem door Venner bespaard. De man van de Yard keek plotseling ernstig, terwijl hij een speelkaart uit zijn eigen zak haalde.

„Neen,” zei hij, „hier is 't, als ik me niet vergis.”

Hij legde schoppenaas op het tafeltje, — het aas, dat vermist werd uit het spel van Dawlish.

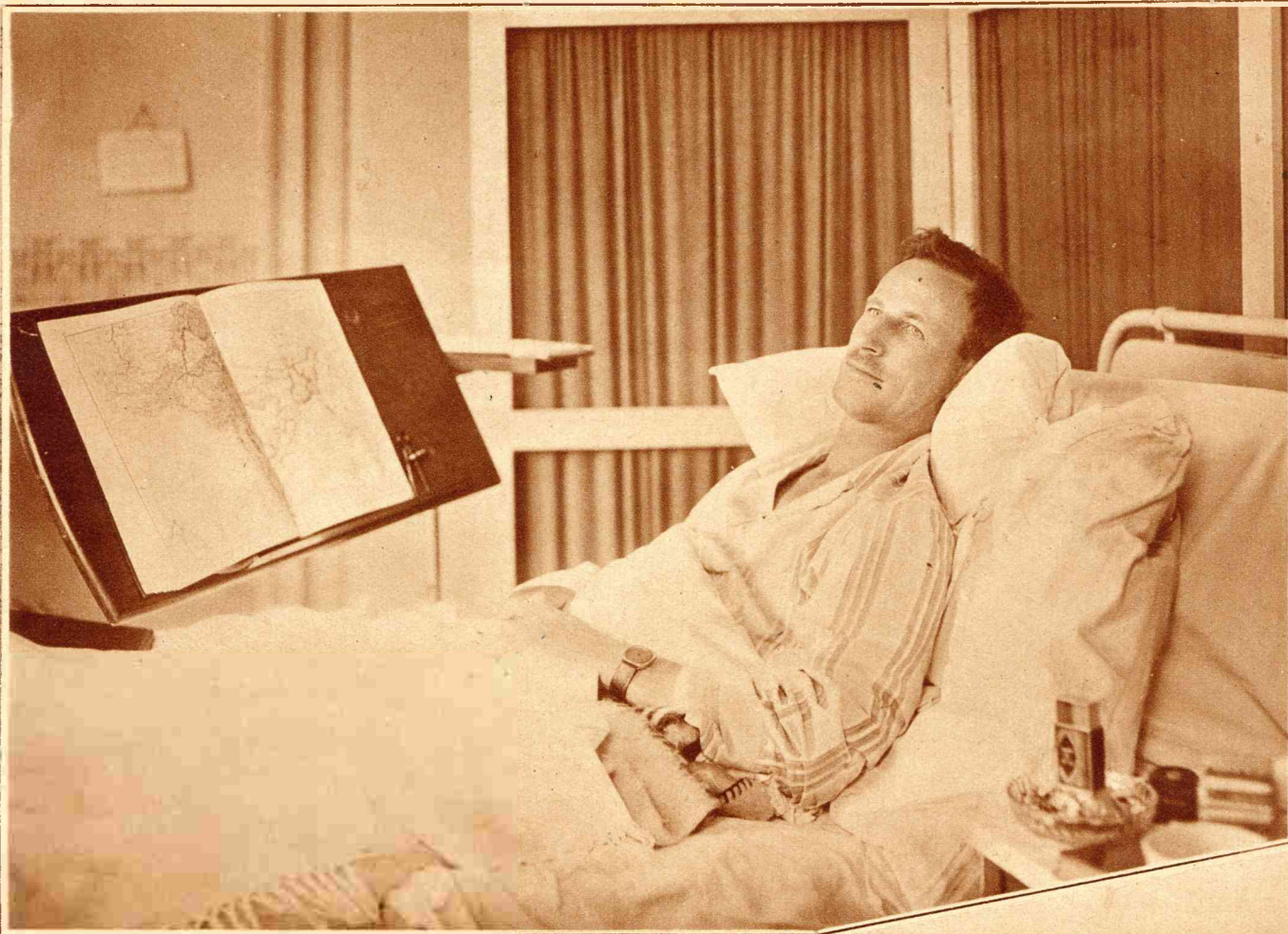
„Ja, dat is 't waar-achig!” riep Smith. „Hoe kom jij daaraan, ouwe valschepler?”

Venner keerde zich opzij en zag Dawlish aan. Dan legde hij een hand op diens arm.

„Dawlish,” zei hij, „ik vind 't verschrikkelijk zuur.... maar ik moet 't wel doen. Je bent gearresteerd. Dat aas heb ik in de mouw van den vermoorden man gevonden.”

Ragfijne gevels weerspiegelen zich in het stille water.

Gaven wij de vorige week een foto van Kingsford Smith's huldiging te Amsterdam — een fel contrast daarvan vormt wel deze foto van den Oceaanvlieger in het Middelburgsche ziekenhuis, waar hij zich enkele dagen later aan een blindedarm-operatie moest onderwerpen. Zooals men weet, is deze gunstig verlopen, en vordert de beterschap uitstekend.

Men heeft berichten kunnen lezen over eene vermoedelijke verwisseling der babies van twee ouderparen, die in een hospitaal te Chicago zou hebben plaatsgevonden. Met één stem tegen heeft eene jury van specialisten verklaard, dat zulks ongetwijfeld het geval moet zijn geweest, en dat Charles Bamberger en William Watkins elkanders zoons in bezit hadden. Maar de heer Bamberger weigert, zich bij die uitspraak neer te leggen en den jongen af te geven, dien zijn vrouw uit het ziekenhuis meegebracht heeft. Op onze foto ziet u den heer en mevrouw Watkins, dokter Kegel en den heer en mevrouw Bamberger. De betwiste babies liggen voor hen, maar volgens de specialisten niet voor de bijbehorende ouders.

NIEUWS VAN DE WEEK

Een nieuwigheid onder de autobussen in ons land heeft de vorige week haar intrede gedaan te Wateringen: een touringcar van twee verdiepingen, waarvan de bovenste als slaappropartment kan worden ingericht.

Paddenstoelen moeten in den morgen gezocht worden, hebben deze meisjes hooren verluiden. En voor dag en dauw hebben zij ijlings 't vacantiépension verlaten om 'n goeden buit te bemachtigen.

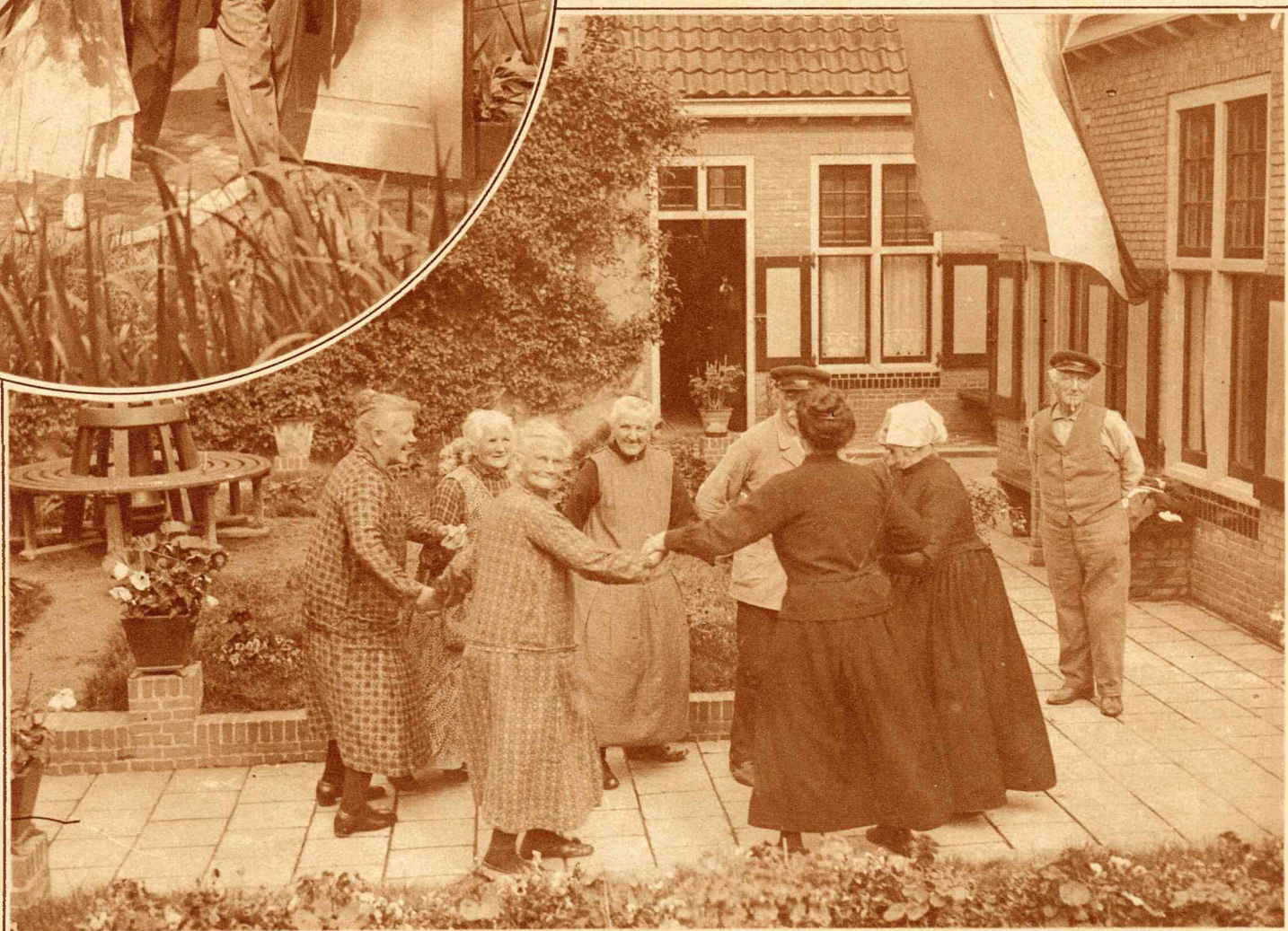
Een hoekje van den Zoetermoudschesingel, bij de Jan van Houtbrug. De Leidsche singels prijken nu in vollen zomerdos en juist hier vindt men ook prachtig zwaar en rijk geboomte.

BIJ ONZE LEIDSCHER BUREN

Bootje varen aan de Douza-kade.

Prins Takamatsu van Japan bezocht Zaterdag met zijn gemalin, prinses Kikuko, de Leidsche Universiteit en verschillende daaraan verbonden instituten. Onze fotograaf kiekte hen bij het verlaten van een der kassen in den Hortus Botanicus.

Het Barend van Namenshoffje heeft Zaterdag j.l. zijn tweehonderdsten verjaardag gevierd en dat een feestje den oudjes welkom is, laat u dit grappige kiekje zien.

VROUWENLEVEN

Namiddagtoilet van zwart crêpe georgette met sierlijk geborduurd kraagje.

regen of wind, dapper den weg opgaan, dubbel van den stralenden zonneshijn, die tusschen de buien door soms zoo heerlijk verrassen kan — en die vaak alweer verdwenen is, als de voorzichtigen er eindelijk toe besloten hebben om het er maar op te wagen!

MONICA

Oude motieven in de moderne kleeding.

Meer dan elders worden in Parijs de zeer lange japonnen gedragen, met allerlei in snit en gaarneering dat herinnert aan modes uit vervlogen tijden. Het zijn niet enkel de lange, wijde rokken en de verhoogde taillelijn, welke aan vroegere modes doen denken. Het zijn ook de kleine pélerines, de vele strooken en strikken en nog zoo veel kleinigheden meer — en vooral ook de wijze, waarop de strooken worden aangezet.

Denk u bijvoorbeeld een japon, geheel strak om de heupen en alleen van onderen wijd uitvallend, met drie wijd uitvallende, rond geknpte strooken, waarvan de onderste over den grond sleept en de bovenste onder de heupen begint, boven elkaar gezet aan den achterkant van de japon, zoodat het geheel sterk herinnert aan de tournures van den verleden tijd.

Denk u nog zoo'n namaak-tournure op een Parijsch avondtoilet met tamelijk langen sleep — een driehoek van stof, waarvan het midden-gedeelte in stijf op elkaar liggende plooi-tjes is genaaid, zoodat een ruim vallende strook de driehoekige „tournure” versiert, waarvan het bovengedeelte strak aansluit bij de taille.

Op een der hierbij gaande afbeeldingen is de strook zoodanig aangezet, dat er een „schootlijfje” wordt gevormd, eveneens sterk herinnerend aan oude modes.

Het tweede toiletje, van het modehuis Welly Soeurs, van zwart georgette, is door materiaal en coupe van een verfin-

den eenvoud, welke nog wordt verhoogd door het sierlijke geborduurde kraagje.

Dergelijke kraagjes, manchetten, jabots doen het handwerk als gaarneering der vrouwelijke kleeding weer herleven. Ook de moderne blouses zijn meer dan ooit versierd met handwerk in den vorm van opengewerkte randen, borduursels en fijne kant.

PAULA DEROSE

Combinatie voor het strand, of aardig speelpakje in huis.

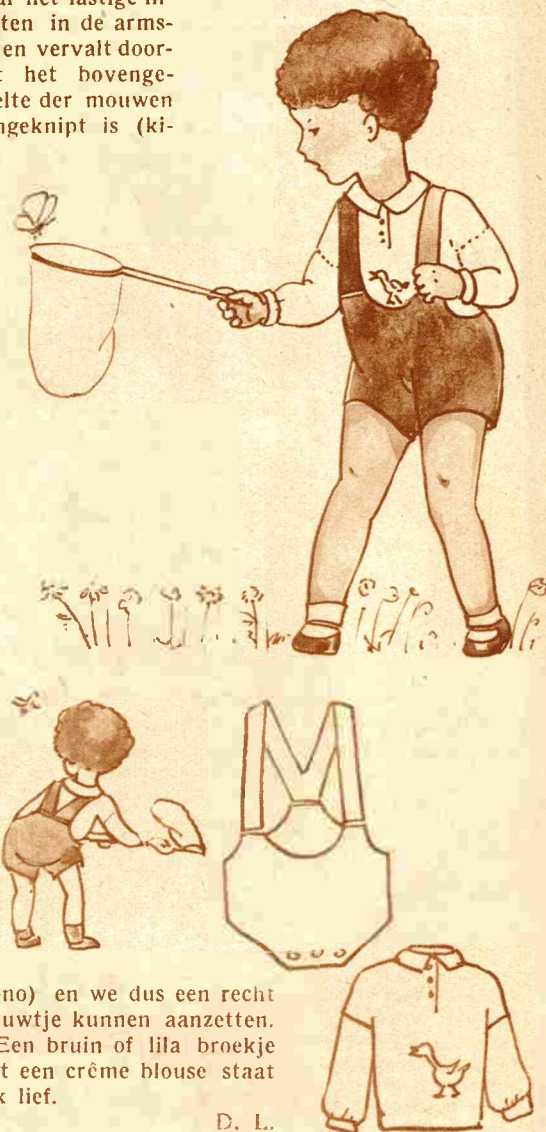
Het enveloppe-model met drie knopen, om tusschen de beentjes gesloten te worden, maakt, dat het pakje gemakkelijk zelf te maken is.

Het aantrekken over het hoofd is eenvoudiger dan het stappen in de pijpjes en het optrekken.

De draagbanden, welke over de schouders loopen en op den rug samenkomen, voorkomen het afzakken.

We kunnen linnen of wollen stof nemen voor het broekje, en indien we het nog speciaal voor het strand of bosch willen maken, is het 't alleraardigste gemaakt van gebloemde cretonne en een wit linnen blouse.

De linnen blouse is ook zeer eenvoudig te maken, daar het lastige inzetten in de armsgaten vervalt doordat het bovenge-deelte der mouwen aangeknapt is (ki-

mono) en we dus een recht mouwtje kunnen aanzetten.

Een bruin of lila broekje met een crême blouse staat ook lief.

D. L.

VACANTIEREGEN

Op gewone dagen kunnen we den regen nog wel eens aanzien met verzoenende gedachten. Als we een tuin hebben, zijn we er 'n enkel keertje zelfs blij mee; anders zijn we misschien menschlievend genoeg om te bedenken, dat het „goed weer voor de boeren” is. Maar wie is er ooit tevreden met regen in z'n vacantiетijd?

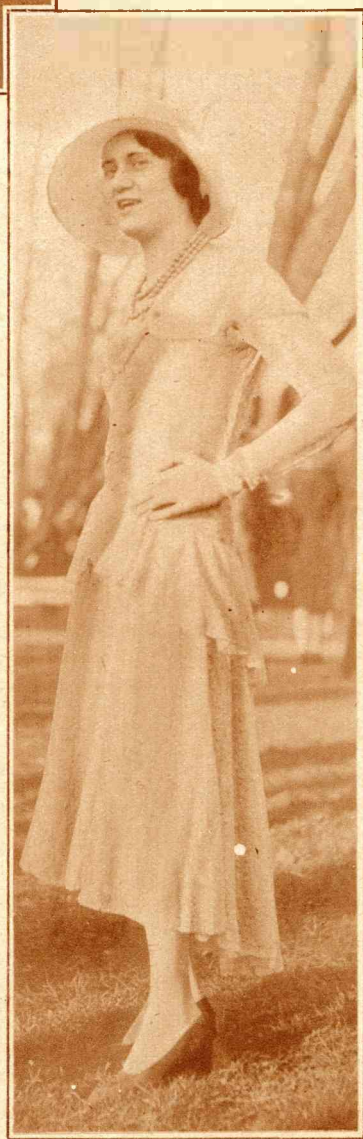
Nu is het waar, dat 'n groot deel van ons vakantie-genoege afhankelijk is van het weer — en dat dit nu juist een factor is, waar tegenover we, met al ons kunnen en al ons willen, volkomen machteloos zijn. We kunnen dus niets doen om het weer te veranderen, we kunnen er ons enkel tegen wapenen.

Menschen, die alleen bij mooi weer willen uitgaan, die in huis zitten kniezen als 't buiten regent, die, werkeloos en willoos, in 'n ongezellige kamer verdrietig naar natte leeg straten zitten te kijken, zullen zeker een gruwelijk vervelende vakantie hebben, wanneer ze toevallig slecht weer treffen.

Mooie boeken, 'n aardig handwerkje zijn echter heel geschikte wapenen tegen vakantie-regen en vooral ook een uitrusting, waarmee men regen en wind trotseeren kan.

Wie er op uittrekt met stevige schoenen aan, liefst nog beschermd door overschoenen en donkere kousen, 'n flinke regenjas en 'n hoedje dat door geen hemelwater bederven kan, die kan ook aan een wandeling in den regen nog heel wat genoegen beleven en heeft in elk geval meer afwisseling, dan wie stiltes thuis blijven zitten.

Bovendien genieten zij, die ondanks

Zomertoilet van crêpe de chine met kleine pélerine en eigenaardig aangezetten strook.

Prachtig helder linnengoed, zonder al het zware werk van vroeger.

Dit krijgt U met

Rinso

Een product der Sunlight Zeepfabrieken

VOETBAL-STROOMINGEN

King Soccer's terugkeer is nog slechts een kwestie van enkele weken. Zelfs is er reeds, wanneer onze lezers dit nummer in handen krijgen, o.a. door Ajax naar hartelust getrapt tegen de Weensche prof-club Rapid, welke hier in het land voor een vijftal wedstrijden een slordige tienduizend pop komt wegslepen. Men zou zoo zeggen, dat het daar botertje tot den boom moet zijn bij die Oostenrijksche beroepsvoetballers, doch naar verluidt moet van genoemd bedrag eerst nog de schuld aan Ajax worden betaald van het laatste bezoek der Amsterdammers. 't Is nu eenmaal niet alles goud wat blinkt.

Laten we de trip van de Weeners echter buiten beschouwing, dan zijn er echter nog voldoende teekenen, welke er op wijzen, dat Koning Voetbal uit zijn zomerslaap is ontwaakt, of dat zijn dienaren in elk geval bezig zijn hem wakker te maken.

Dit geschiedt altijd in den vorm van verschillende vergaderingen. De afdelingen van den K.N.V.B. zijn reeds druk bezig. Wij maken hier gewag van, omdat op de agenda van eenige van die afdelingsvergaderingen weer eens een teer punt wordt aangeroerd, n.l. dat der promotie- en degradatiewedstrijden.

't Heeft ons eigenlijk verwonderd, dat men er niet eerder over is begonnen. Men zou ongetwijfeld thans een voorstel tot wederinstelling hebben ingediend, indien men ze eenige jaren geleden had afgeschaft. Dat blijft in elk geval een eeuwigdurende strijd tijdens het bestaan van de voetbalsport.

Men hoeft zich hierover niet te verwonderen. Wanneer b.v. een club aan de poorten der eerste klasse heeft geklopt, zonder toegelaten te zijn en zoo'n vereniging heeft toevallig iemand in haar midden die niet op zijn mond is gevallen, dan zal hij op de eerstvolgende bijeenkomst van de vroege voetbalgemeenschap daarover in bedekte termen zijn teleurstelling uiten en naar iets zoeken dat de kans in de toekomst voor hem vergemakkelijkt.

De meest een gemakkelijkste promoties zijn steeds op de Algem. Vergadering van den N.V.B. gemaakt. Door haar tuschenkomst promoveerde destijds de geheele Noordelijke tweede klasse en zij was het die den stoot gaf tot promotie van ongeveer de helft der Overgangclubs, zoodat we thans met het belachelijke aantal van vijftig eerste-

Dualmeet van den Haagschen en Rotterdamschen Athletiekkring. Kiekje van den start voor het nummer 800 M. hardloopen.

klassers zitten opgeschiept. Van die vijftig eerste-klassers zijn er zeker 25, die men niet veel hooger moet aanslaan dan de beter geplaatste tweede-klasserclubs, zoodat eigenlijk de pogingen van dien kant om de promotie- en degradatiewedstrijden te doen vervallen, nog zoo gek niet zijn.

Kans van slagen hebben de voorstellers o.i. echter niet. Misschien is dit wel het beste, gezien (wij zeiden het reeds) over een paar jaar de wind

De deelnemers aan de 1500 M. trialmeet op de atletiekwedstrijden te Duin en Dal. Winnaar werd J. Stevens (Pro Patria), op deze kiek tweede.

toch weer uit den anderen hoek zou komen. Wanneer we nog eenigen tijd aan de thans bestaande regeling vastzitten, is men misschien vergeten dat er een tijd is geweest, gedurende welke men zonder extra-wedstrijden kon promoveeren.

Overigens kunnen we ons levendig indenken, dat men b.v. van D.H.C.-zijde thans pogingen in het werk stelt om het huidige stelsel te doen verdwijnen. De Delftenaren zijn niet alleen diverse keeren zonder verder succes tweede-klasse-kampioen geweest, doch hebben bovendien de laatste

C. Karman (H. A. K.) won het nummer speerwerpen met een worp van 42.94 M.

Athletiekwedstrijden op Duin en Dal. Moment bij het Speerwerpen. Men lette op de actie, nadat de speer is geworpen.

maal zoo plezierig promotie-gevoetbald, dat drie maanden rust nog te kort zullen blijken om alle gekneusde lichaamsdeelen weer intact te krijgen. Wanneer je dat zoo eens meemaakt, laat het zich verklaren, dat je naar een wat beter geplaveiden weg zoekt om tot het voetbaldorado te geraken.

Maar... succes voorspellen wij den voorstanders van dien breeden weg niet, en wij zien toch ook eigenlijk niet in, welke onbillijkheid er schuilt in het feit, dat de zwakste eerste-klasser zijn plaats krijgt te verdedigen tegen de sterkste club uit de tweede klasse. Dat dit wel eens gebeurt op een weinig propagandistische wijze is erg jammer, doch de tweede-klassers weten het best, dat het in hun eigen omgeving ook nog al eens warm kan toegaan.

DE KEERENDE KUDDE.

(Gepaert. Filt. Ortho).

Waar is mijn Vader?

DZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK
LIEFDE EN EEN BRIEF

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Mijn lieve nicht,

Slot

ien middag belde ik Margery op.

„Kom hierheen als je wilt,” zei ik, „en breng de sleutels van Monmouth Avenue mee. Ik heb je een paar dingen te vertellen en een paar dingen te vragen.”

Ik haalde haar van het station. Mijn plannen voor dien middag waren grootsch; zij omvatten, naar ik hoopte, de oplossing van het tante-Jane-mysterie; zij omvatten ook een ritje door het park, en een... enfin, daar zal ik van vertellen, als het aan de beurt komt.

Gepastheidshalve wachtte Edith ons voor het huis op. Het was nog gesloten, en had reeds in zoo korten tijd een lucht van geslotenheid en muffheid gekregen. Bij de deur van het salon liet ik hen stilstaan.

„Nu gaan we een soort spelletje doen,” legde ik uit. „Een soort van „diefje, diefje, wie vangt 't diefje,” zonder diefje. We zoeken naar een la, hoek of kast, waarin berusten, saamgebonden, en zonder dat erop gelet is, of ze daar passen of niet, een kleine revolver, twee haarborstels en een kleerenborstel, twee of drie overhemden, een stuk of zes boorden, en een stel nachtgoed, benevens een klein plat pakje, zoowat twaalf centimeter lang en vijf breed.”

„Jongen, waar praat je toch over?” vroeg Edith. „Ik praat niet, ik theoretiseer,” legde ik uit. „Ik heb een theorie, en die beweert, dat die dingen

hier zijn. Zijn ze er niet, dan is 't mijn vergissing, maar niet mijn schuld.”

Ik geloof, dat Margery terstond begreep, wat ik bedoelde, en daar Edith tot alles bereid was, begonnen we het onderzoek. Edith nam de bovenste verdieping, want ze was, zei ze, er aan gewend, van alles te ontdekken op de kamers van het personeel, Margery bleef beneden en ik ging naar de tusschen-verdieping.

De eerste tien minuten leverden niets op. In dien tijd had ik twee kamers afgewerkt, en nu begon ik aan het blauwe boudoir. En daar, op de bovenste plank van een hoekbuffet met glazen deurtjes, vond ik, wat ik zocht. De heele inventaris was er. Ik stopte een klein pakje in mijn zak en riep de meisjes.

„Het verlorene is gevonden,” zei ik kalm, toen we bij elkaar waren in de bibliotheek.

„Wanneer heb jij wat verloren?” vroeg Edith. „Je wilt toch niet zeggen, Jack Knox, dat je ons hier gebracht hebt om je te helpen zoeken naar een oude pyama en een paar schuiers?”

„Ik heb jullie hier gebracht om tante Jane te vinden,” zei ik, een brief en het pakje uit mijn zak halend. „Zie je, mijn theorie klopt. Hier is tante Jane, en daar is het geld uit de leeren tasch.”

Ik lei het pakje in Margery's schoot, en sneed den brief open. Ik las voor:

Ik schrijf aan jou, omdat ik niet weet, wat ik tegen zuster Letitia zou moeten zeggen. Ik loop weg! Ik — loop — weg! Liefje, ik durf 't haast niet eens te schrijven, heelemaal alleen in dit leege huis. Ik heb een kopje thee gedronken uit een van je mooie kopjes, en een dutje gedaan op je heerlijke rustbank, en zoodra 't donker is, ga ik op den trein naar Boston. Als je dit leest, ben ik op zee, op de zee, schat, waar ik over heb gelezen en waar ik van heb gedroomd en die ik nooit gezien heb.

Ik ga werkelijkheid maken van een droom van veertig jaren — bijna tweemaal zoolang als jij hebt geleefd. Je lieve moeder is overzee geweest, voor ze stierf, maar ik mocht nooit, wat ik graag wou. Ik hoorde tot de menschen, die oogen hebben om te zien en toch niet zien. En daarom — ben ik weggelopen. Ik ga naar Londen en Parijs en naar Italië, als het geld, dat je vader me voor de parels gegeven heeft, toereikend is. Ik heb al een jaar lang circulaires van scheepvaartmaatschappijen laten komen, en ik heb 'n schriftelijken cursus in Fransch gevolgd. Daarom vroeg ik altijd, of je Fransche liedjes wou zingen, liefje; ik wou 't accent leeren. Ik geloof, dat ik me best zou redden, als ik Fransch mocht zingen, in plaats van spreken.

Ik ben bang, dat zuster Letitia gemerkt heeft,

dat ik een paar van de parels genomen heb. Maar — de helft was voor mij, van onze moeder, en ik heb mijn heele leven een ring met een parel willen hebben, maar ik heb hem nooit gekregen. Ik ga een hoed koopen, in plaats van een muts, en kleeren, en aardig ondergoed, en een vlecht. Margery, ik heb al dertig jaar naar een vlecht verlangd.

Letitia zal me misschien nooit terug willen hebben. Misschien zal ik niet eens terug willen komen. Ik heb geprobeerd, haar te schrijven, toen ik wegging, maar ik had m'n hand bezeerd op zolder, waar ik mijn kleeren verstopt had, en er kwam bloed op 't papier. Ik ben aldoor bang geweest, dat Letitia het papier zou vinden in de prullemand, en schrikken zou van het bloed. Ik wou alles netjes achterlaten — vertel dat alsjeblieft aan Letitia — maar ik was zoo zenuwachtig en gehaast. Ik liep heelemaal naar Wynton en ging daar in een tram. Ik ging hier naar toe. Ik kwam binnen met den tweeden sleutel van je sleutelring. Heb je 'm niet gemist? En ik heb in Bellwood nog zooiets gek gedaan! Ik ging heel zacht de trap af en naar buiten. Ik zette mijn leege tasch — want ik wou in de stad alles nieuw koopen — in 't portiek neer om de deur achter me te sluiten. Toen hoorde ik iemand opzij van 't huis, en ik pakte gauw mijn tasch en holde in 't donker weg.

ZOMERWEIDE

(Max Baur, Wernigerode)

Je kunt je voorstellen hoe ik opkeek, toen ik vanmorgen de tasch opendeed en zag, dat 't die van Harry was. Ik maak haar leeg en neem 'm mee, want hij heeft de mijne.

Als je dit direct vindt, vertel dan de eerste paar dagen niets aan Letitia. Je weet, hoe doortastend je tante Letitia is. Ik zal haar uit Boston een cadautje sturen om haar een beetje te sussen, misschien is ze dan, als ik over een maand of drie of vier terugkom, over 't ergste heen.

Ik ben niet heelemaal gerust over je vader, Margery. Hij is zoo veranderd. Den laatsten keer dat ik hem zag, gaf hij me een stukje papier met een getal erop en hij zei, dat hij daar overal last van had en dat hij er gek van werd. Probeer eens, een dokter bij hem te krijgen. En ik heb een potje met crème in 't kastje boven den schoorsteenmantel laten staan, waar ik mijn hoed en mijn schoenen verstopt had. Haal dat weg, als je wilt, voordat zuster Letitia het ziet.

Vaarwel, lieve nicht. Ik schijn lichtzinnig te worden op mijn ouden dag, maar ik wil toch ook zijden ondergoed dragen, voordat ik dood ga.

Je liefhebbende tante Jane."

Er volgde een stilte vol verbazing. Toen begonnen we alle drie vroolijk, onbedaarlijk te lachen. Zoo'n lief, klein oud dametje met haar jeugdig onafhankelijkheidsgevoel en haar vijfenzestig-jarig, hongerig, romantisch hart!

Toen maakten we het pakje open, wat een droeviger werkje was, want het bevatte Allan Fleming's laatste hoop op 't behoud van het publieke vrouwen.

Edith liep naar de telefoon om het nieuws aan Fred mee te delen, en voor 't eerst dien dag was ik met Margery alleen. Zij leunde met één hand op de tafel, in de andere hand had zij den brief van tante Jane, een beetje bevend, heel teeder. Ik legde mijn hand op de hare, op de tafel.

„Margery!" zei ik. Ze bewoog zich niet.

„Margery, ik wou 't groote antwoord van je hebben. Ik heb je lief — ik kan je niet zeggen hoeveel. Ik zal in mijn heele leven geen tijd genoeg hebben om 't je te vertellen. Zeg 't me, Margery, hoor je van mij?"

Ze keerde zich naar mij toe, heel langzaam, en keek me recht in de oogen. „Van jou," antwoordde ze zacht, en ik nam haar in mijn armen.

Edith was nog aan de telefoon.

„Ik weet 't niet," zei ze. „Wacht even, dan zal ik even kijken."

Ze kwam naar de deur, en Margery probeerde los te komen, maar ik hield haar stevig vast. Op den drempel bleef Edith staan en keek; toen liep ze vlug naar de telefoon terug.

„Ja lieverd," zei ze hartelijk, „nou net."

ZOMERKRUID

(Max Baur, Wernigerode)

SPROOKJESHUIS

Bij den ingang van een der fraaie Wassenaarsche buitens

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95. Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½, per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenl.: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonnees zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30.- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.